

EL POU... CALENT

L'ECO DE LA GARRIGA

ELS PROBLEMES DE L'OLÍMPIC

GARRIGUENC ALS ANDES

D'arbois

*Pizzeria
Crêperie*

LA GARRIGA
Pla. Església, 4

PAPERERIA

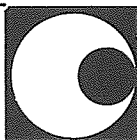
LLIBRERIA

JOGUINES

OBJECTES
DE REGAL

CALÀBRIA, 104
TELÈFON 871 47 74

Digna

confort

rajols - ceràmica

ENCÀRREGS: BARBERIA JESUS

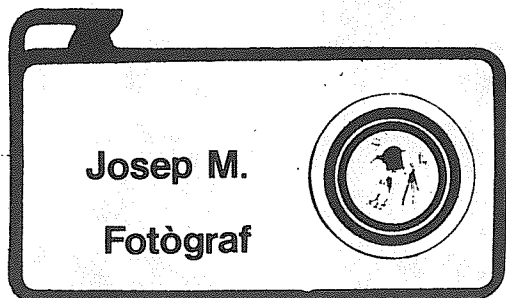
C/. Cardedeu, 29 - Teléfono 871 40 63

LA GARRIGA

LYDIA
TEIXITS

Barcelona, 21 GRANOLLERS

REPORTATGES FOTOGRÀFICS - CINE

nota: per un millor servei és convenient demanar dia i hora amb anticipació

Passeig, 33 Tel. 871 44 84 LA GARRIGA

EL POU... CALENT
revista amb safareig

Juliol 1980

COLLABORADORS

Director: Isabel-Clara Simó
n.º 5
Dipòsit Legal: B. 37 558-1978

Redacció, administració i publicitat: Saturn. 2

Imprimeix: Impremta Tura
Calàbria, 12 - La Garriga

Preu: .50 pessetes

Esteve Mas
Francesc Archs
Jaume Guardis
Joan Garriga
Jordi Llimargues
Jordi Valls
Josep Mas

Manuel Porter
Manuel Vilar
Martí Sunyol (2)
Pep Torra
Quique Alcántara

El Pou... Calent, no es solidaritza necessàriament amb els treballs dels seus col·laboradors.

BROCAL

Força vegades ens han arribat queixes i rumors sobre l'anonimat d'alguns dels nostres articles. Cal signar els articles, ens diuen; no està bé d'emparar-se en l'anonimat. Si només hi hagués hagut queixes no n'hauriem fet ni cas, però havent-hi rumors ja sí que ens veiem obligats a ficar-hi la cullerada.

Els motius, és clar, són diversos i variats. N'hi ha, per exemple, que no signen perquè no en saben. Evidentment podrien deixar la marca del dit, com al carnet d'identitat, però això seria una mica brut. Semblaria que haguéssim estat compaginant la revista mentre ens menjàvem el pa amb tomàquet de l'esmorzar, i això seria una falta total de respecte envers la culta raça de lectors que ens ha tocat en sort.

D'altres no signen perquè se'ls passa per alt. És un oblit humà i digne de comprensió. Després, a l'hora del muntatge, ja no hi ha qui es recordi de qui ha escrit allò o això i li hem de clavar el primer pseudònim que ens passi aquell moment per la barretina, encara que no s'escaigui gens ni mica amb l'escrit presentat.

Un tercer grup sí que signa, però ho fa amb un pseudònim triat per ells mateixos (de vegades amb criteris d'allò més sibil·lins). Que per què ho fan així? Doncs per molts motius. Uns perquè tenen por que els facin una cara nova pel que diuen; altres perquè volen menar una doble vida: per una banda són uns ciutadans honrats i d'ordre, i per l'altra despotriquen contra tot el que els passa per davant.

Finalment hi ha els que signen de debò, amb nom i cognoms. Suposem que és això el que agrada la gent, que ens retratem. Sàdics que són! Doncs bé, per complaure-us estem tots ben retratats en aquest número, ara ja no us podreu queixar.

No obstant ens queda un dubte profund sobre la utilitat de tot això de les signatures. Sabent com sabeu com som, us el creieu el nom que surt a sota l'article? Qui us diu que realment és aquella persona qui ha escrit tot allò, i que no la fem servir com a sac dels cops si mai n'hi ha?

Tot això ha vingut arran de la curiositat que tenen alguns lectors per saber qui ha escrit allò que ells han llegit. Realment és una curiositat que nosaltres compartim però a la inversa: en la majoria dels casos no sabem qui llegirà allò que estem escrivint, i no pas per això us fem deixar la filiació a la botiga quan, tan amablement, ens veniu a comprar.

QUIN PAPER FEM?

De vegades cal demanar-se si allò que hom fa té alguna transcendència, si és quelcom més que un objecte d'autosatisfacció per al que ho ha realitzat.

Nosaltres fins ara no hem omplert gaire paper encara. És una pena que en època de crisi es malgasti la cellulosa per a dir bestieses. I per això no fem revistes de 38 pàgines ni les venem a 40 peles.

El paper que fa una certa premsa com la nostra l'hauríem pogut intentar definir nosaltres mateixos, però com que som part interessada hem anat a escoltar unes altres veus que no són, precisament, les de la Garriga.

Els de La Trinca tenen bona veu i coneixen bé el paper que tenen l'humor i la sàtira com a mitjans de comunicació.

POU: —Penseu que la premsa satírica s'hauria de potenciar més en el país?

TRINCA: —No tan sols potenciar la de nivell local sinó també les grans publicacions, perquè se les han anat carregant totes. Si a nivell de gran indústria tot s'ha acabat, ara només queda el refugi de la premsa local i comarcal. A nosaltres ens sembla que els països, com pot ser Catalunya, que només tenen revistes serioses corren el perill de quedar encarcerats. Sobretot, que no se'ns encarceri el país!

El POU... CALENT té també lectors famosos. Certament no tenim cap príncep de Holeholehole, però sí un quasi, quasi diputat a les passades eleccions. Miquel Porter i Moix ens dona una determinada visió política del paper de la premsa de poca volada.

POU: —Com es veurà la qüestió de la premsa local des del Parlament de Catalunya?

PORTER: —Sense mitjans de relació de debò el país no s'aguanta, per això el nostre partit ha assumit de potenciar la premsa local. És a dir, (no estem en el segle XVI, i el segle XX ja s'acaba). Tot allò que siguin mitjans de comunicació ha de ser potenciat, i ha de ser potenciat en llibertat.

Bé, què podem fer? Podem fer que la Generalitat estableixi tota una sèrie de possibilitats a

partir del nivell més vulgar que volgueu, i que en comptes d'afavorir la gran premsa que sempre defensa interessos quasi oligàrquics o, si més no, de grups de massa pressió, afavoreixi les petites publicacions. A nivell local fins les «masses pressions» esdevenen més humanes.

Realment és difícil de fer sortir una publicació amb més irregularitat que la nostra. Per això admirem tant una persona que és capaç d'escriure amb regularitat cronomètrica un article cada dia, i un article que és dels més esperats pels lectors habituals del diari AVUI, cosa que vol dir que normalment el seu autor no es conforma amb sortir del pas. Aquest és el cas de Josep Maria Espinàs que ara ens torna a donar una bona lliçó de què han de ser els periòdics i el periodisme.

POU: —Com a periodista que sou, quin és el paper que creieu que pot tenir la premsa local en el futur cultural de Catalunya?

ESPINAS: —Quan em preguntes sobre la premsa local suposo que em preguntes sobre les seves dificultats. Doncs bé, el seu paper és importantíssim. En aquest moment s'ha d'anar a una progressiva presa de consciència de totes les comunitats que són coherents per elles mateixes.

EL SEU REGAL DE FLORS A QUALSEVOL PART DE L'ESTAT ESPANYOL O DEL MON VIA

Ntra. Sra. de la Salut, 1.

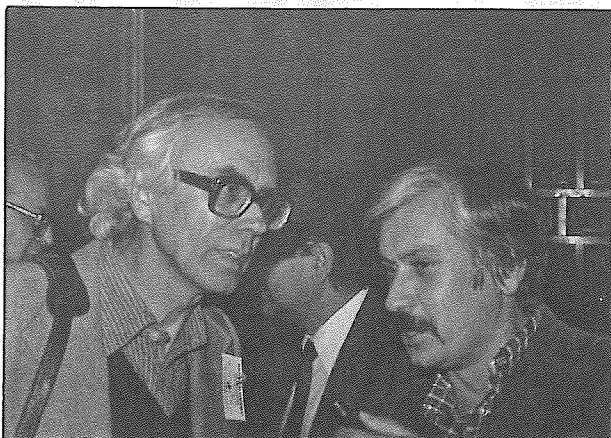
☎ 871 41 84

interflora

Aquestes comunitats són servides pels mitjans generals de comunicació, però no són prou útilment servides per aquests mitjans i, per tant, necessiten els seus propis canals de comunicació. Però això no vol dir només uns que fan revista i uns altres que la llegeixen, sinó que vol dir intercomunicació. És a dir, que tots els habitants d'una comarca tinguin la possibilitat d'expressar-se a través d'una publicació. En aquest sentit la seva missió és positiva, insubstituïble i indispensable. Ara, els problemes neixen perquè la gent encara no ha entès això i, per tant, no hi dona prou suport. Encara hi ha massa prestigi del gran òrgan de difusió, no cal dir de la televisió, massa prestigi d'allò que és poderós, i la gent no entén allò que és útil. Aquesta és una diferenciació molt important a fer.

És clar, la premsa comarcal no pot presentar la imatge de poder que dona un gran mitjà no pot presentar els seus noms famosos, però, en canvi, pot prestar un servei d'utilitat que el gran mitjà no pot donar mai.

També falta confiança a la gent. Encara hi ha qui es dona de menys d'interessar-se per una publicació comarcal, que és la que li ha de donar la imatge real de la comunitat en un moment històric.

Quant a l'aspecte econòmic es pot resoldre per tres camins. El primer, per vendes, per la falta de consciència que hem dit abans; també es pot resoldre per publicitat, però aquest camí serà viable només quan les vendes siguin importants i l'anunciant s'hi senti atret. El tercer camí és el de les subvencions, el qual és perillósíssim perquè depèn d'una sèrie de circumstàncies que van canviant.

No podem oblidar un altre aspecte greu que és l'aspecte humà. Per experiència sé que les publicacions locals i comarcals les porta normalment un grup molt petit de gent, i aquesta gent, que fa una feina tan meritòria, es cansa successivament del desinterès que rep del lector i dels organismes públics. La gent no pot fer d'heroi tota la vida i al cap d'un o dos anys ha d'entrar una altra fornada, una altra onada d'illusionats, que al cap d'un any es tornen a desilusionar pel poc ressò que tenen.

I així es va fent una mena de moviment perpetu però provisional que no acaba d'arrelar mai.

POU: —Si mai us heu vist retratat en una publicació satírica, us ha molestat sortir-hi?

ESPINAS: —No, jo no m'hi he vist mai, però no em faria pas res. La meua vocació frustrada seria realment de col·laborar a una publicació satírica. A través de la sàtira es pot fer una feina molt seriosa. És una eina que encara no ha estat prou utilitzada en aquest país.

Oi que ja teníeu una certa sospita de la importància del nostre paper? Doncs ara suposem que ja no us en quedarà cap dubte. Tot el que ara volguéssim afegir-hi ja hi sobraria.

ARCADI
MARÍN

PODÒLEG

TOCINERIA

Julia

Bany. 49
Tel 871 46 93
LA GARRIGA

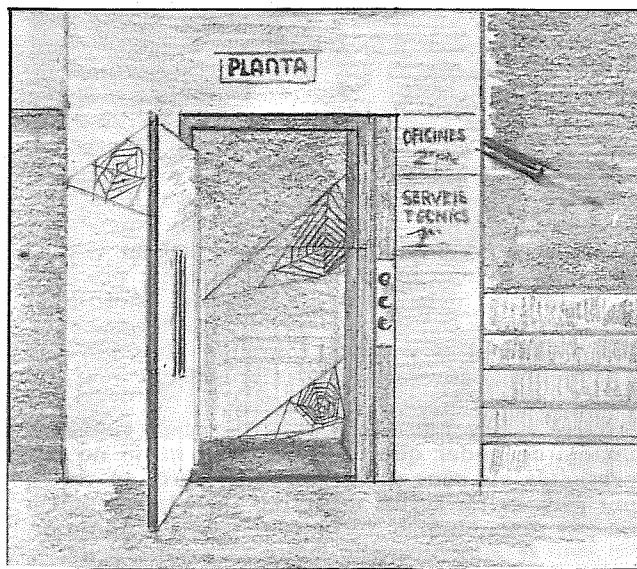
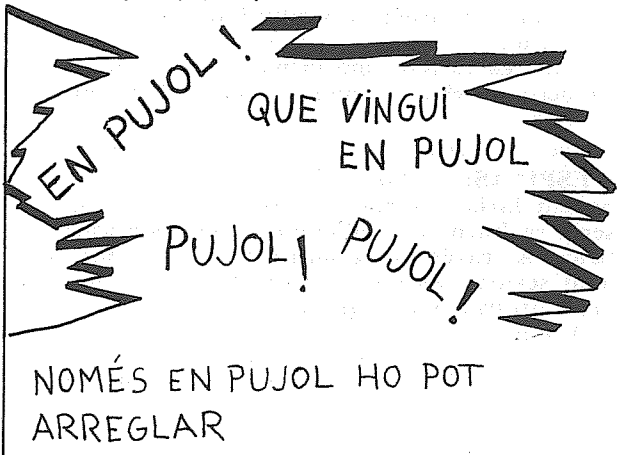

Grandes Relatos

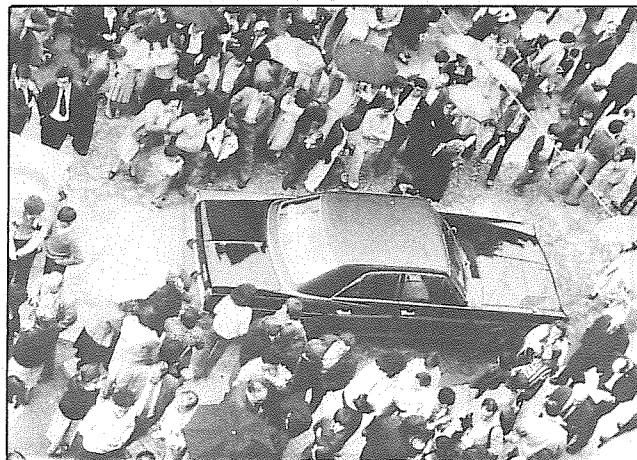
NINGÚ NO VOLIA PUJAR A L'ASCENSOR PER NO SER VÍCTIMES DE LES INDISCRECIÓNS DEL POU...

ELS CONSELLERS VAN RECLAMAR DE MANERA UNÀNIME LA PRESENCIA D'UNA PERSONA QUE HO SOLUCIONÉS

I HEUS ACÍ QUE JA TENIM EN PUJOL A LA GARRIGA

MENTRE EN PUJOL ÉS A L'ASCENSOR...

L'ESPECTACIÓ A LA PLAÇA ÉS PROU GRAN.

VULL EXPLICAR-VOS UN CONTE

Fa ja molts anys hi havia ací al poble un llop molt fer que tenia el seu habitatge en un bosc d'alzines, que per cert era l'orgull del poble doncs allà es celebraven grans festes que es coneixien arreu de la nostra terra. Aquest llop va sembrar durant tres llargs anys el terror en el poble, es varen fer batudes per convèncer-lo d'una sola cosa: poder tallar aquell famós bosc. La cosa va ésser talment impossible. El bosc va continuar altiu i el llop respectava el que el poble tenia com a un tresor.

Vet aquí, que després de tres anys llargs, el llop fugí a França, i aleshores va arribar la caputxeta blanca (no roja, eh?) i sense cap consell ni explicació, doncs llavors no se'n podien donar, va arrasar el bosc en pocs dies, convertint-lo en poc temps en un camp de patates.

Aquest petit conte és el començament d'un acte que per dissort he presenciat fa molt pocs dies:

Com a muntanyenc, vaig fer la travessa Aiguafreda-Tagamanent-La Garriga per les carenes d'en Bosc. Moltes vegades l'he feta, però gran va ser la meva indignació quan arribant a les alzines d'en Mojó, unes alzines en plena carena, frondoses, orgull d'aquell bosc, em vaig trobar que allà no hi havia res. Estava tot tallat per la serra mecànica. Aquell bosc, per cert, molt gran, és actualment un cementiri de soques, amb tota la brossa per terra, sense camí, allà han fet un assassinat, i jo em dic: Per a què tantes protestes contra les centrals nuclears? Per a què tantes vagues i escrits inútils protestant?

Aquí ben a prop en tenim una de central nuclear, qui ha protestat? Qui s'ha preocupat de defensar el bosc? Jo crec que ICONA podria molt bé canviar-se el nom per URANI, aquest és el resultat, el mateix que va succeir l'any passat al Pla de la Batalla. És que ningú pot parar aquesta destrucció? Ha de tor-

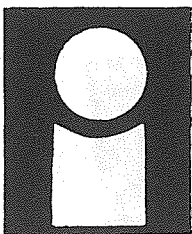

nar el llop? O és que ha canviat de pell i ara és de color rosa?

És la primera vegada que escric sobre aquest tema i francament he arribat al final abatut, tothom promet, tothom vol fer, però la realitat la tenim a sobre i no en fem cas. Com a aimant de la natura publico la meua protesta i la dels meus companys. No crec que serveixi de res, però vull deixar clar que nosaltres, homes responsables, som els indicats per a parar per sempre aquest crim que continuament s'està cometent.

El nostres fills en lloc d'arbres trobaran un desert, en el qual sols viuran els corbs. Si això es permet, nosaltres mateixos haurem sentenciat a mort a tot un poble que amb paraules van enganyar.

Ramon Pareras
Centre Excursionista Garriguenc

PINTOR P. IGLESIAS

Baños, 12
Teléfono 871 49 36
LA GARRIGA

QUEVIURES I BOTIFARRES

C'AN TORRENTS

Banys, 86

Gigi
Garden Shop

ARTICLES DE JARDI
PLANTES I MAQUINARIA

Banys, 6

Festa Major

Les festes populars formen part de la vida d'un poble. És per això que ens agradaria parlar de la Festa Major com un dels més clars exponents de les nostres festes.

A la Garriga, en anys darrers, la Festa Major va anar perdent, — per causes que no entrarem a analitzar— tot l'encant que havia tingut en altres anys més llunyans. Fins que l'any passat una colla de jovent van decidir fermament tornar-la a endegar. L'èxit popular va ser important —malgrat pesi als de la VEU— i sembla que aquest any en tornaran a organitzar una de grossa.

No coneixem encara el programa definitiu, però sabem una mica com anirà. Sembla que començarà el dijous 31 de Juliol i que acabarà el diumenge 3 d'agost. Hi haurà 3 escenaris. Un serà el Passeig, (que cal tenir més en compte) on hi haurà el recital d'Havaneres, un «sopar de duro» i ballarua amb l'Orquestra Plateria. Els altres escenaris són la Plaça del Silenci i la Plaça de Can Dachs. Hem pogut saber que el grup local «Artristes» farà un cercavila i amenitzarà una o dues vetllades musicals. Evidentment, no tots els actes són aquests. Caldrà tenir paciència i esperar el programa oficial. El preu es mira que sigui popularíssim i si pot ser, de franc.

Esperem que aquest any hi sigueu tots!!

També us oferim les dates de les Festes Majors de la rodalia per si amb la d'aquí no en teniu prou i us voleu marcar un bon bolero d'en tant en tant:

JULIOL:

- Dia 5: VIC
- » 6: TERRASSA
- » 9: ARENYS DE MAR
- » 10: LLISSA DE VALL
- » 27: MATARÓ
- » 30: GUALBA - ORRIUS

AGOST:

- Dia 1: CANOVELLES
- » 3: SABADELL
- » 3: LA GARRIGA - SANT ESTEVE DE PALAUTORDERA - PARETS
- » 4: ARGENTONA
- » 7: RIELLS DEL FAI
- » 10: SANTA EULALIA DE RONSANA
SANT LLORENÇ SAVALL

- » 13: AIGUAFREDA - CARDEDEU - MONTMELÓ
- » 17: BIGUES - TONA
- » 18: MOLLET
- » 24: BALENYA
- » 25: L'AMETLLA
- » 27: SANT ANTONI DE VILAMAJOR
- » 28: GRANOLLERS

SETEMBRE:

- Dia 1: FIGARÓ - CENTELLES
- » 7: SANTA PERPÈTUA
- » 8: LLERONA - SANT CELONI - TAGAMANENT - LLINARS
- » 9: LLINARS
- » 12: LLISSA DE MUNT
- » 14: LA ROCA - MONTMANY - PUIGGRACIÓS
- » 21: LES FRANQUESES - CORRÓ D'AMUNT - MONTORNÈS
- » 24: MARATA - VALLGORGUINA
- » 28: LLEDONER (Granollers)

Ah!!, i per si us serveix d'alguna cosa, aquí teniu les nits de lluna plena.

Juliol: Diumenge 27.

Agost: Dimarts 26.

Setembre: Dimecres 24.

CINE ALHAMBRA

actualitat

PORTEM AL POU...

Certament el tema de l'Olimpíic de la Garriga és espès. Volem publicar aquesta entrevista amb el darrer president —ja dimitit— quan s'ha celebrat una assemblea general de socis molt concorreguda i polèmica que caldrà analitzar a fons quan les aigües tornin a ser tranquil·les i si pot ser, clares.

De tota manera, la present entrevista enceta alguns dels temes claus que farà falta superar per tal que l'Olimpíic surti del cul de sac on es troba.

Esperem també, que serveixi per iniciar el diàleg i a partir d'aquí que cadascú assumeixi la responsabilitat que li correspon.

En Miquel Casulà i Blasi és d'aquells homes que exerceix la professió d'organitzar un esport perquè els altres el disfrutin. Això ja té molt de mèrit indubtablement. I el té, a més, perquè la gent vol ser perferentment espectador que membre actiu d'un equip de futbol —és el cas de l'Olimpíic— on cal presidir, però al mateix temps fer feines de peonatge; cal organitzar les qüestions econòmiques, i al mateix temps, per exemple, la diversió cada setmana d'uns veterans de futbol. I el té, perquè en els temps que corren cal nedar i guardar la roba, però també cal dir les coses clares i al moment. I en Miquel Casulà i Blasi, home que volta els 35 anys, ho ha assumit amb tranquil·litat i eficàcia. Si no, temps al temps, que en qüestió de futbol i amb poques peles, no tot són flors i violes, malgrat des de tribuna o des de general així ho sembli. Som-hi!

—Des de quan ets president de l'Olimpíic?

—Sóc president eventual des del 12 de novembre passat.

—Per què president eventual?

—Perquè en assemblea de Junta va presentar la seva dimissió en Pere Surigué, i no es pot ser president oficial sense assemblea de socis. Jo era sots-president i vaig passar automàticament a fer les funcions de president d'acord amb la Junta. Tal com vaig anunciar en l'assemblea de socis que va tenir lloc el mes de febrer, al final de la temporada està previst deixar només de deficit la instal·lació de la llum. Quan vam entrar fa quatre anys a la Junta, essent president en Cendra, vam trobar molts pagaments per fer. Durant aquests quatre anys s'ha anat tenint deficit que els directius pagaven de la seva butxaca. En Cendra podia tenir els seus defectes però quant a futbol va fer molt i li va costar molts diners.

—Després d'en Cendra va entrar com a president en Surigué, quin és el balanç de la seva presidència?

—Negatiu completament. No va començar ni acabar res.

—Quant temps va ser president en Surigué?

—Va ser elegit a finals de maig i va presentar la seva dimissió pel novembre, al·legant motius personals, però hi ha els seus dubtes.

—Per què hi ha dubtes?

—Perquè l'explicació que va donar, me la va donar personalment a mi i em va fer jurar que no ho diria a ningú. Això ja ho vam dir a l'assemblea i és una presa de pèl com una casa. Ell només va entrar, va saber com estava l'Olimpíic i se'n va anar.

—Per què creus que va entrar?

—Jo crec que entrava a l'Olimpíic amb una idea determinada, i quan va veure que entrava a l'Olimpíic repre-

sentava molts problemes econòmics, no els va voler fer front i va plegar.

—Quan tu vas entrar de president, quina era la situació de l'Olimpíic?

—Hi havia una plantilla formada en nom de Pere Surigué i un pressupost aprovat en Junta, i al plegar ell, com que cap de la Junta no som persones amb capital per poder-lo gastar i comptàvem que si ell s'havia presentat, com tots els presidents hi posaria pessetes, ens vam veure obligats a suprimir despeses, és a dir, treure jugadors amb els quals teníem pagaments obligats. Degut a això, actualment a l'equip no hi ha cap jugador que cobri.

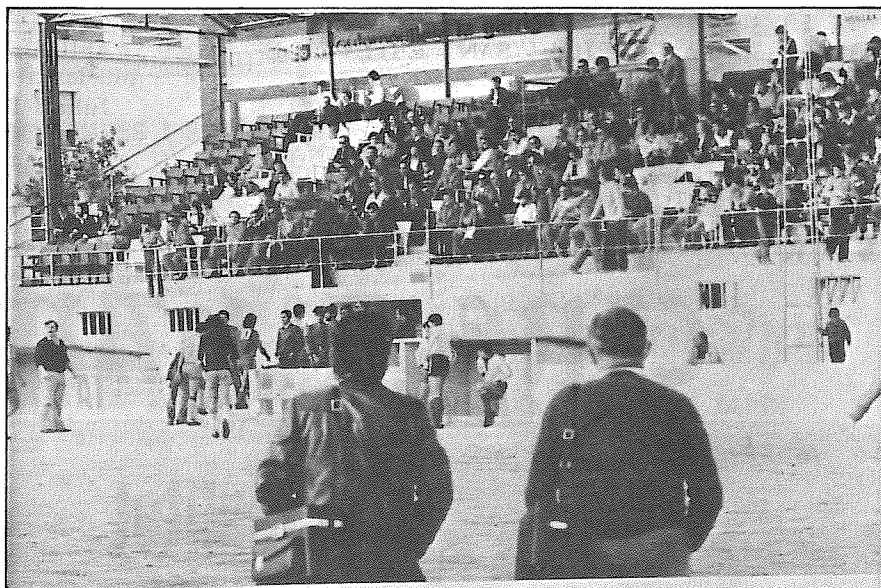
—S'hi conformen?

—Sí, i cal agrair la labor que estan fent en Josep Pujades, en Jordi Sala i en Cándido Fernández, i els altres

també, però sobretot aquests tres perquè són els únics que van entrar amb nosaltres ja fa quatre anys i s'han quedat, encara que no cobrant, per acabar la temporada amb nosaltres. Els altres que cobraven, vam ser nosaltres que els vam dir de marxar. Actualment la plantilla que està defensant l'Olimpíic està formada gairebé tota pels del juvenil. De l'amateur quasi no n'hi ha cap i tots tenen la promesa per part nostra que si tot surt bé de cara a «taquilles» el mes de juny se'ls pagarà el màxim possible com a gratificació. No hi ha quantitat estipulada degut a què no sabem com anirà. Si surt tot bé als amateurs se'ls pagarà el que s'havia acordat.

—Quant pagaveu abans als jugadors?

—Les quantitats detallades per jugador no es poden dir perquè varia-

Els Problemes De L'Olimpic

ven. El promig eren 200.000 o 250.000 pessetes mensuals entre tots els jugadors i es pagaven en 10 mensualitats. El pressupost era durant els dos últims anys de tres milions de pessetes i aquest any es comptava sobrepassar-lo en 400.000 pessetes degut a què tot ha augmentat de preu. Els jugadors van cobrar les tres primeres mensualitats al setembre, a l'octubre i al novembre. Al plegar en Surigué vam decidir, com he dit abans, no continuar amb els compromisos. Cal afegir que en Pere hauria d'haver fet la dimissió davant de qui el va votar.

—Parla's del llum?

—Quan es va començar la instal·lació del llum van intervenir persones lligades a l'Ajuntament, parlo de l'Ajuntament anterior, i ens van dir que com que el camp era municipal tard o d'hora es farien càrrec de les instal·lacions. Nosaltres teníem molta moral i tota la Junta en pes vam col·laborar amb el lampista Josep Baños fent la instal·lació tal com mana el reglament, i va ser feta en uns quinze dies. D'aquestes instal·lacions l'Olimpic va pagar tot el que pertany a torres, bases i fonaments de les torres, l'escomesa i diferents despeses. A l'assemblea es va quedar que es deixava a càrrec de l'Ajuntament o de la nova Junta que entrés, la factura de la instal·lació d'en Baños i els focus a Guerin. Si queda aquesta quantitat per pagar sé degut a què a l'entrar el nou equip a l'Ajuntament, no ho van poder pagar perquè no hi havia cap ple de l'anterior consistori on s'hagués acordat pagar aquestes instal·lacions. O sigui que ens havien dit: «feu, que ja pagarà l'Ajuntament» i tot eren promeses particulars molt optimistes.

—No deu res més l'Olimpic?

—No. Aquest és l'únic deute. Sempre ens n'hem anat sortint demanant a les empreses i també anant a treballar. La prova és que vàrem fer la tanca al voltant del camp que va sobrepassar el milió de pessetes i ens va donar un benefici perquè la vam fer nosaltres, els de la Junta, anant a treballar cada dia al vespre fent de paletes. Es va comptar el valor de la tanca i a cada dos metres es va fer un anunci. La publicitat ha amortitzat el treball i ens va donar beneficis.

—Com penseu pagar el deute del llum?

—No ho sabem, perquè les empreses no ens ajuden i l'Ajuntament aquest any tampoc ha fet cap aportació. S'ha parlat molt de les aportacions a l'Olimpic havent-hi en Centra de conseller, però cal fer constar que fins el 1977 en concedien 75.000 pessetes, el 1978 van ser 150.000, el 1979 vam rebre la quantitat acordada

el 78 més una ajuda extraordinària, també de 150.000 pessetes per a pagar un home que ens cuidés el camp, i les 150.000 corresponents a l'any 1979 acordades per l'antic Ajuntament, les vam rebre del Sr. Pinadella. Volem fer constar que eren pessetes concedides per l'antic consistori i no pel nou com diu el Butlletí Municipal núm. 2. L'Ajuntament actual no ha ajudat en res, ni ha pres cap acord en cap ple d'ajuda econòmica a l'Olimpic. També cal dir que hi ha un rètol que diu «Camp Municipal» i l'Ajuntament ha de pagar un lloguer a en Noguera, que no sé si ho tenen solucionat. És un dels millors camps de la comarca en instal·lacions i si aquest camp l'utilitzen els col·legis i també per la Festa Major, crec que l'Ajuntament hauria d'haver fet una aportació. Les instal·lacions no són de l'Ajuntament, són del club, dels socis que les han pagades. Si es municipalitza s'hauran de pagar aquestes instal·lacions.

—Els heu demanat alguna subvenció a l'Ajuntament actual?

—Sí, per mediació del conseller d'esports, no directament a l'alcalde, perquè sabem que no ha estat gaire d'acord amb el consum de llum. Des que va haver llum al camp, tothom ha volgut anar a entrenar. S'ha de tenir en compte que a l'hivern a dos quarts de sis ja és fosc i hi van els nens dels col·legis. Això, més les hores normals d'entrenament que té l'Olimpic ha ocasionat unes despeses de llum molt elevades. En una reunió entre l'Associació de Pares dels Col·legis, l'Ajuntament i l'Olimpic, es va acordar deixar el camp als col·legis i que ens pagarien els desperfectes que això ocasionés. D'aquests desperfectes no n'hem vist mai ni cinc, perquè ens diuen que ha d'anar en un ple. O sigui que tot el que és esport en aquest Ajuntament, i es de res.

—Teniu altres tipus de subvencions?

—No, d'enlloc. Ni de la Federació d'Esports. D'empreses de la Garriga durant els tres anys passats sí que n'hi havien, però segons qui anava a demanar, donaven més o menys. A La

Garriga som així. Aquest any només han col·laborat dues o tres empreses i dues o tres persones particulars. Amb l'Ajuntament antic, ara fa tres anys, es va demanar una ajuda oficial que va ser concedida. Aquesta ajuda era pels voltants del milió de pessetes i havia de passar pel municipi. L'Olimpic va rebre només l'assignació nominal i els diners van quedar a l'Ajuntament. Aquesta ajuda era concedida a les entitats amb més de 25 anys d'antiguitat i l'Olimpic n'era una d'elles. No en vam veure ni cinc. Es va perdre dins l'Ajuntament. Es va gastar tot en la pista d'en Nualart i la d'aquí dalt.

—Què va passar amb l'entrenador?

—Tenia un contracte provisional i el vam rescindir per no poder fer front al pagament. Ara, d'entrenador en fa en Cándido.

—Quants socis té l'Olimpic?

—En començar la temporada n'hi havia 417. Al cap de tres mesos sempre hi ha unes 50 o 60 baixes. Cada any passa el mateix. El soci paga tres mil pessetes a l'any i té dret a tots els partits amistosos amb un suplement de cent pessetes.

—Quants equips té l'Olimpic?

—Té un primer equip que és l'amateur format per jugadors que no cobren. Quan vam entrar aquest equip estava format per fitxatges de fora, ara de setze jugadors n'hi ha tretze que són del poble. També hi ha un equip juvenil de segona divisió, un infantil de primera divisió i un aleví. És futbol de cantera i el primer equip paga els altres.

—Quines perspectives té aquest primer equip?

—Jo crec que baixarà de categoria, encara no està tot perdut però li manquen tres punts i és difícil guanyar-los. De tota manera la categoria Preferent necessita molts diners per a donar-hi suport. La categoria de Primera Regional, per a l'afecció de la Garriga ja està bé.

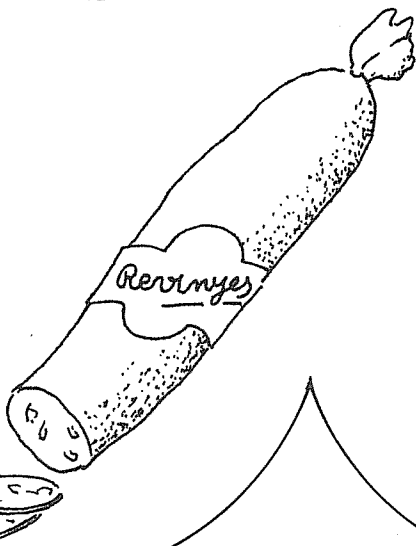
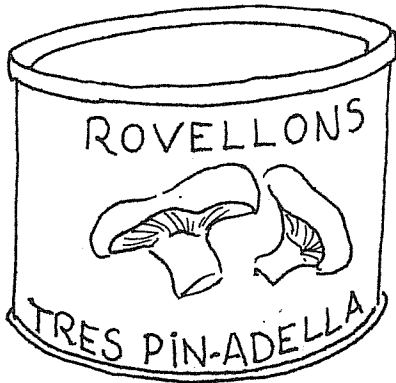
—Com és d'agraïda aquesta afecció garriguenca?

—No ho és. En aquests dos anys que l'Olimpic ha estat a Preferent, aquí no hem trobat l'eufòria d'altres pobles. Hi ha un grup de socis que és entusiasta, però la majoria és molt freda. L'Olimpic no hauria de baixar de categoria, però el poble no dona més per a estar a Preferent. Si baixa és una llàstima, haurà d'anar a parar a ambients més conflictius i diferents. L'esport a la Garriga està pitjor que l'ensenyament.

MERCÈ / MATILDE

OFERTA

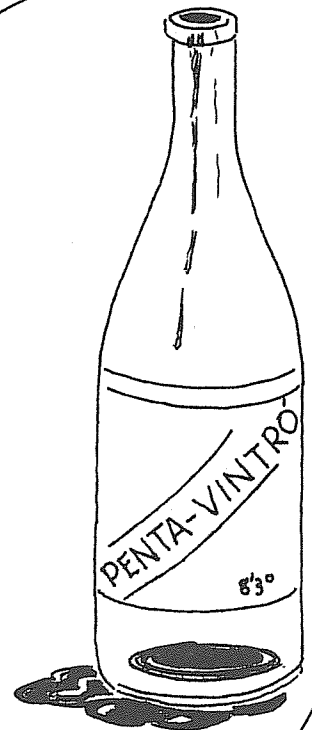
1r Aniversari

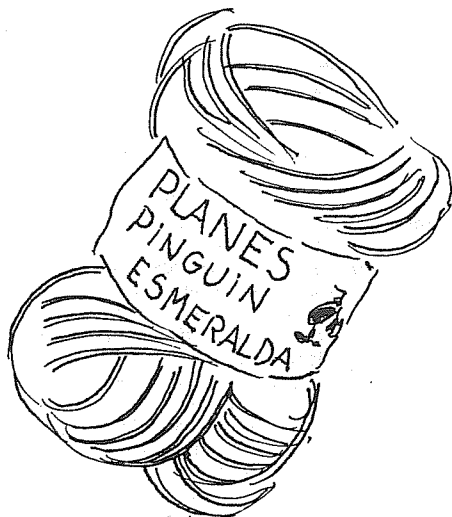
PA DE LA GARRIGA

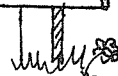
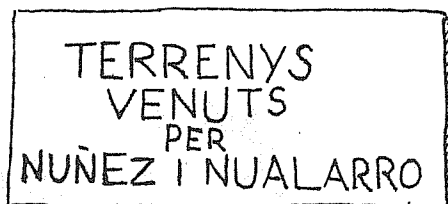
ESPECIALITAT EN
"MOYA" FORTA

APROFITEU- VOS-EN

SABANAS
El Burrito Pardo

DONAR LA RAÓ A QUI NO LA TÉ

Els darrers plens municipals no havien estat pas gaire concorreguts, deu o dotze espectadors en els moments de màxima audiència. Per això es feia una mica estrany de veure tanta espectació per al del dia 3 de juny.

L'explicació era molt clara. Si hom llegia l'ordre del dia hi veia dos punts d'aquells que fan suposar que hi haurà brega: la contesta del PSC-PSOE a la ruptura de coalició per part del PSUC, i la moció de Convergència i Unió.

Feia pocs dies que s'havia acabat la sèrie televisiva del debat parlamentari de Madrid i la gent estava en forma per a assistir a sessions polèmiques. Sens dubte més d'un deu haver pensat que la gent és morbosa i que només està interessada en assistir a sessions on es preveu que es tiraran els plats pel cap.

A part del contingut de veritat que tingui aquesta afirmació cal tenir en compte que és perfectament justificable. Si la presència del públic al ple ha d'ésser totalment passiva, quin interès pot tenir per a l'espectador mitjà l'aprovació de l'asfaltat del carrer de Fra Benet, posem per cas?

Creiem que això hauria de fer meditar una mica l'Ajuntament i treure'n alguna conclusió pel futur.

Per centrar-se una miqueta en els fets esdevinguts en aquest ple cal recular uns dies i recordar la carta oberta que envià el PSUC, en la qual comunicava que el seu únic representant al consistori, el regidor Moscart, es desvinculava totalment de la coalició Unió d'Esquerres Garriguenques degut a la marginació de què era objecte per part dels consellers socialistes i de la pròpia alcaldia. Aquest fet no era pas recent sinó que ja venia de molt enllà, de molt poc temps després de la presa de possessió, diríem.

El PSC-PSOE, per mitjà del regidor Viñas, contestà de forma més aviat dura dient que ells no havien marginat ningú sinó que, en tot cas, el que hi havia hagut era un procés d'automarginació per part del PSUC, completat per la incapacitat per a la tasca municipal del seu representant a l'Ajuntament.

Ens sembla força clar que el que hi ha plantejat, a part de les incompatibilitats personals que hi pugui haver, és una lluita política entre partits. Això no ho diem pas en sentit pejoratiu ja que els partits polítics tenen com a missió assolir el poder, però sembla que aquest criteri no és compartit pels representants socialistes. En la seva resposta el conseller Viñas digué que no es podia parlar d'abandó del PSUC de la candidatura ja que la Unió d'Esquerres Garriguenques era una agrupació d'electors que pertanyien a nivell únicament personal a uns partits determinats.

Els partits tenen tot el dret a fer la seva política però, si us plau, que no l'amaguin. La candidatura es formà bàsicament pels partits PSC-PSOE i PSUC i per independents afins a aquests colors, i si algú es pren la molès-

ta de repassar-la veurà que la seva composició coincideix aproximadament amb els resultats locals de les eleccions generals de juny de 1977. El fet que el cap de llista sigui una persona independent no fa més que reafirmar la necessitat que hi havia en aquell moment de mantenir l'equilibri matemàtic abans esmentat.

L'altre plat fort de la jornada era la moció que presentava C. i U. La moció volia ésser una mena de resum-balanç de l'any transcorregut, en el qual, deia, s'havien fet coses positives com l'institut, el centre de Formació Professional, la revisió del Pla General, etc., i com a tal semblava acceptable. La crítica venia més aviat pel cantó de la gestió municipal. Aquí es veien dos punts d'atac clarament diferenciats, per una banda, que encara no s'havia revisat el cartipàs municipal en contra del que l'alcaldia havia promès de fer al cap de sis mesos i, per l'altra, l'excessiu presidencialisme que es vivia a l'Ajuntament.

La primera part fou hàbilment contestada per l'alcaldia mitjançant una proposta de reestructuració de conselleries basada en la participació de regidors de diferents candidatures en cada una d'aquelles. Aquesta resposta deixà força tallat l'equip de C. i U., i més quan es digué que aquesta proposta ja era coneguda pel conseller Suñol abans de presentar la moció. Malgrat que a l'hora de la votació la resposta de l'equip convergent fou unànimament positiva, creiem que en aquest moment es provocà una ruptura entre els seus representants, ja que inclús el conseller Hernandes arribà a dir que potser no hauria estat convenient presentar la moció.

Quant a la qüestió del presidencialisme la cosa fou totalment diferent. No s'hi valen respostes evasives. No sabem com és el funcionament de portes endins, però als plens, única visió pública oficial que té el poble de l'actuació dels seus representants, l'actuació de l'alcalde no s'adiu gaire amb la seva actitud programàtica segons la qual l'alcalde és un de més a l'Ajuntament. Com per acabar-nos de donar la raó féu acabar el ple en sec a les dotze de la nit, en plena discussió, invocant que així ho estableix la Llei de Règim Local.

Aquesta llei, la derogació de la qual tantes vegades s'ha demanat, serví per a tallar un ple que, si bé era deplorable, servia per a assabentar el públic de les discrepàncies que s'hi ventilaven.

L'alcaldia digué que C. i U. sempre se servia del vot comunista i d'algun altre dissident per fer passar les seves propostes. Aquesta vegada la cosa no anà pas així ja que potser ningú no acaba de veure clara una excessiva preponderància de Convergència a l'Ajuntament ara que el seu paper ha pujat a la Plaça de Sant Jaume.

Diem abans que el ple era deplorable, i ho era entre altres coses perquè recordàvem que molta d'aquella gent havia estat capaç de mantenir-se unida en moments molt més difícils i que amb actuacions com aquesta només es fa que donar la raó a qui no la té.

PERRUQUERIA

Emmy

Carrer de la Cava
LA GARRIGA

SAFAREIG

LA GENERALITAT VE DE PIC-NIC

Com era d'esperar, la nostra estada a la Generalitat ha estat degudament corresposta. L'Honorable ha vingut en un d'aquells dijous-diumenges que lluen més que el sol. I és que amb en Pujol hi ha més sol, més sunyol, i a les esquerres més dol, perquè Convergència els ha fet un gol.

QUÈ PASSARÀ QUAN EN PUJOL AIXEQUI CATALUNYA

—Que tot s'apujarà.

—Que quedarem a l'alçada de la piga d'en Tarradellas.

—Que per anar a Madrid tot serà baixada.

—Que en Bidons agafarà mal de mutanya i començarà a lligar caps.

—Que LA VEU estarà més a prop de Déu.

—Que si en Suárez fa pessigolles a l'aixel·la d'en Pujol, aquest deixarà anar Catalunya de cop i ens fotarem una patacada.

OFERIMENT

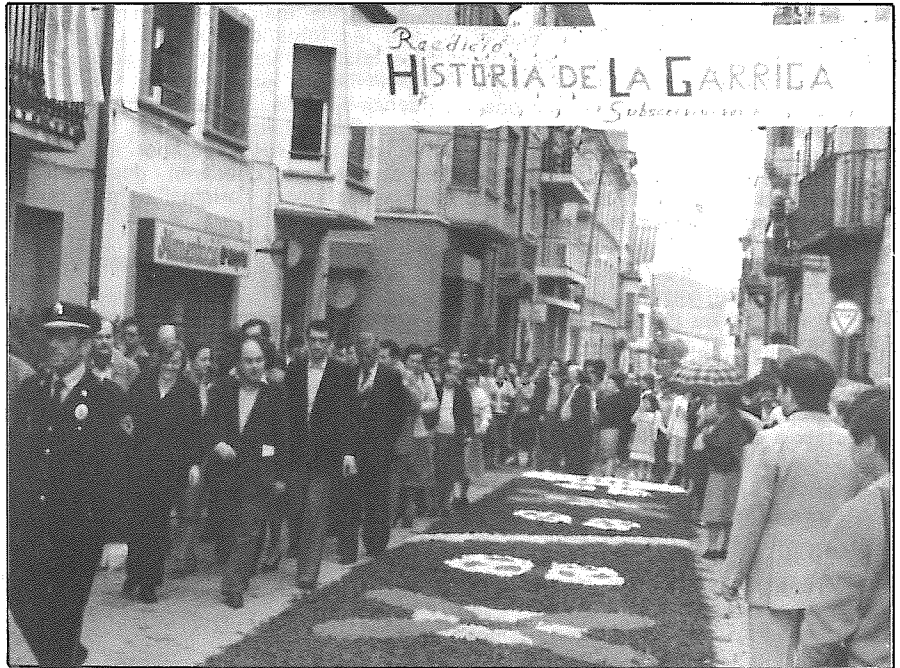
Des d'aquestes pàgines volem encetar una subscripció popular pro compra d'un diccionari Fabra per a la biblioteca de La Veu, ja que no està bé que a aquestes altures només hi tinguin les obres completes de José Antonio. En el seu dia ja els vam oferir el nostre però no el van acceptar, no se sap si perquè té les cobertes vermelles o perquè està escrit en català.

L'ASCENSOR

En aquest número no hi hem posat l'ascensor ja que abans d'en Pujol tot estava ple de mossos d'esquadra, i després la cosa feia un olor d'Aigua Brava, de pantalons d'Alcaldessa nous, de caporals frissosos, i de tot el que ja us ho podeu imaginar, que ens ha fet cosa, la veritat.

Signat

Els ascensoristes Locus
Any O de la vinguda del president a la Garriga.

CORPUS

Abans, el Corpus era un d'aquells dijous que lluien més que el sol. Ara, des que l'han passat al diumenge, els elements se'ns han girat d'esquena i ens han enviat la pluja.

Tothom patia per si no es podrien encatificar els carrers com era tradicional, però per sort a la tarda la pluja minvà i tot es desenvolupà amb tranquil·litat. Si hagués anat plovent més i més en alguns carrers s'hauria produït un inevitable Corpus de Fang.

LA UCEDE TREU EL CAP (UCEDES MISMOS)

Però el cas és que en una reunió a l'hotel Blancafort, a la qual no vam ser convidats, en Nualart i tota la colla dels de sempre, van parlar de fundar la U.C.D. local. La cosa va ser abans del debat parlamentari. A hores d'ara, no se sap massa bé com ha quedat. I a la vista de la poca eficàcia de l'hotel Blancafort com a catalitzador de partits amb futur, han decidit convertir-lo en una residència de vells, a 45.000 pesetes barba i monyo.

La cosa ja lliga: els avis hauran de ser d'ucedé per amunt.

NO TAN SOLS A BERGA

Enguany per Corpus també ha vingut la Patum a la Garriga.

VISITA

El dia de Corpus en Jordi Pujol vingué a la Garriga. L'acte de per si tenia prou importància per per dedicar-li més que una trista esquitxada. Merèixia tot un número especial, però com que això no és al nostre abast us remetem a la competència a la vegada que us acompanyem en el sentiment.

SESSIÓ INFORMATIVA

El 26 de juny l'Ajuntament muntà la primera sessió informativa de caràcter general.

Segons sembla hi havia el compromís formal de tots els regidors d'assistir-hi, però n'hi mancaven 3, l'Ester Camp, l'Anton Planes i en Josep Moscart. No se sap si no hi assistiren per motius de força major o per mo-

SAFAREIG

tius d'altra mena. En canvi ja hi havia en Lluís Codina, substituït del dimissionari Josep M. Vintró.

L'acte no tingué excessiu atractiu periodístic en el sentit que més d'un s'esperava ja que el colloqui versà més d'aspectes tècnics de funcionament municipal que no pas d'aspectes polèmics. Ni tan sols el senyor Nualart no ens obsequià amb alguna de les seves intervencions d'aquelles que fan posar tan nerviosa la senyora alcaldessa.

LA VEU CREA ESCOLA (en qüestió de faltes)

El grup de teatre ARTRISTRAS es resisteix a dir-se ARTRISTRES.

DEFUNCIÓ

Es va morir en Sartre, el qual no tenia res a veure amb en Pinadella Sastre.

BOTÀNICA BÀSICA

Hi ha capullos que no floreixen ni per Sant Jordi.

LAPSUS IMPREMTAE

Hi havia malintencionats que deien que les fotos que publicà La Veu en les quals es veia un dels seus redactors lliurant un exemplar als presidenciables de la Generalitat estaven trucades. Totalment fals, el que passà és que les fesomies, per algun problema tècnic, quedaren desfigurades. Ara publiquem l'original perquè no hi hagi dubtes.

Foren molt ben rebuts.

CAP-GROSSOS

L'Ajuntament ha comprat cap-grossos. Esperem que aquests durin més de quatre anys, i que no es fotin mocions entre ells.

EL POLIESPORTIU

Això sí que ens anirà bé. En Pineda està treballant de valent i tot fa pensar que ben aviat tindrem Pista Municipal N.º 1, Pista Municipal N.º 2, i la Pista Municipal Coberta N.º 3. Ens ho passarem bé, quan el rector posi un penell ben gros al campanar i ens posem a jugar a la ruleta.

QUAN S'ACABARÀ EL POU?

Ja fa temps que pensàvem plegar però LA VEU ens ho ha fet repensar.

ESQUITXADES

POESIA A L'ESCOLA DE MÚSICA

Els dies 23 i 24 de maig, tingué lloc a l'Escola de Música el muntatge «Llevar Ancora» sobre poemes de la Núria Albó. La interpretació anà a càrrec de l'equip que inicià la seva tasca l'hivern passat amb l'obra poètico-musical de Toni Molsosa, «L'ocell i la flor». Els assistents tinguérem oportunitat de conèixer el vessant poètic de la nostra alcaldessa, de la mà d'un grup de joves dinàmic i emprenedor disposat a fer de la poesia un art a l'abast de tots els garriguencs. En un escenari senzill però elegant, a cura d'en Francesc García, les veus d'en Xavier Crusat, de la Neus Vilaró i de l'Anna Crusat eren contrapuntades amb exquisides melodies de Chopin, Beethoven o Bela Bartok, que saberen interpretar amb molt d'encert la Magda Dalmau, en Miguel de Carmen i en Salvador Segrelles. La satisfacció del públic quedà palesa quan, en finalitzar el recital, demanà als rapsodes la repetició d'alguna de les poesies per més de dues vegades, entre forts aplaudiments.

EL POBLE DES DE «RIALLES»

Seguint la tasca en pro de la quitxalla a què ens té acostumats Rialles, el diumenge dia 1 de juny petits i grans ens abocàrem a un dia de platxèria i divertiment organitzat per aquesta entitat. Al matí, tinguérem oportunitat de fer exercici recorrent el poble de dalt a baix amb bicicleta i d'observar les filigranes dels menuts en la gimkhana del final del passeig. Tocades les dues del migdia, en Ton Manel i la seva colla havien enllestit una monumental paella d'arròs que féu les delícies de tots els assistents que, tips i ben peixats, serien obsequiats més tard amb la xerinola dels «Artristras» i la seva orquestra. En definitiva, córrer, menjar i ballar, tot un.

D E G

La fàbrica de mobles DEG ha acoïmiat 18 persones, les quals han fet sentir la seva protesta col·locant-se

cada dia davant la fàbrica en actitud reivindicativa.

REVISTA DE POESIA

La revista Missatge de Cardedeu va editar un recull de poesies fetes per poetes del Vallès Oriental. De la Garriga hi trobem col·laboracions de Núria Albó, Isabel Caparrós, Joan Hermandes i Antoni Molsosa.

Si us interessa podeu adreçar-vos a Missatge, Avda. del Rei en Jaume, 55, Cardedeu.

HISTÒRIA DE LA GARRIGA

La Fundació Maurí amb la col·laboració de la Caixa de Pensions ha tingut l'encertada idea de fer una reedició de la Història de la Garriga de Josep Maurí, obra que des de feia molt de temps estava completament exhaurida. Les subscripcions es poden fer a l'oficina de la Caixa al preu de 3.000 pessetes.

Expedició Als Andes

Ja és coneguda la notícia que l'Agrupació Excursionista de Granollers organitza una expedició als Andes peruans. Com que hi ha gent de la Garriga que hi participa hem cregut oportú de posar-nos-hi en contacte perquè ens n'expliquin algun detall més.

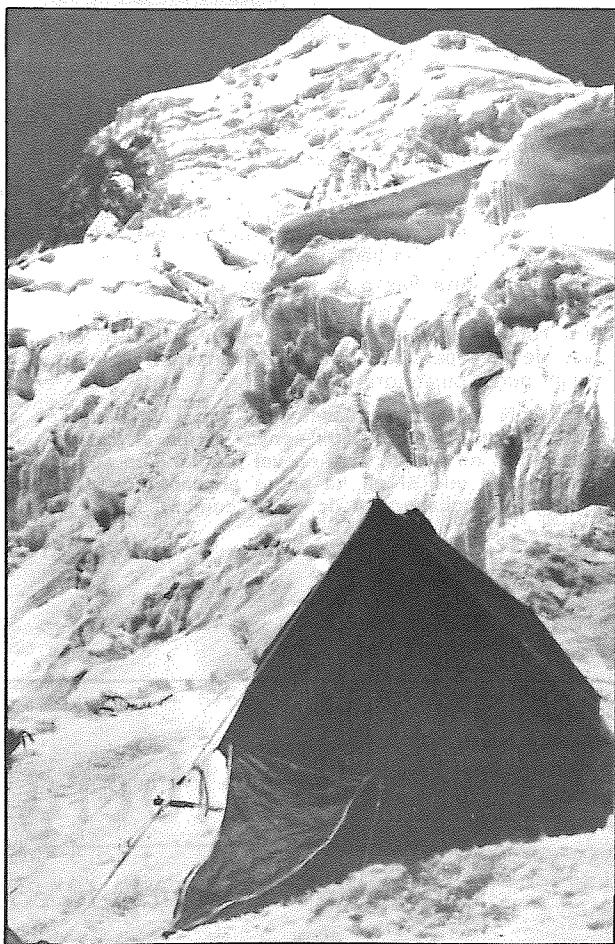
Concretament ens hem posat en contacte amb tres dels expedicionaris, dos dels quals són garriguencs, Josep Castells i en J. Pujol.

—El Centre Excursionista Garriguenc participa en l'organització?

—No, nosaltres dos hi pertanyem però l'organització s'ha fet des de l'Agrupació de Granollers.

—On aneu concretament?

—La nostra fita és assolir el cim del Huascarán, el més alt del Perú, a 6.768 metres d'altura.

—Tècnicament es pot considerar una muntanya difícil?

—Això depèn de com es miri. Realment és un cim que no es pot considerar de màxima dificultat sinó dels més factibles dels Andes, però cal tenir en compte que superar els 6.000 metres ja és difícil de per si. Penseu que a Europa no hi ha cap muntanya d'aquestes característiques, és a dir, que ens trobarem amb problemes que mai no hem experimentat.

—Quants hi aneu?

—Som deu en total. Anecdòticament podem dir que no hi ve cap dona.

—Tenim entès, però, que hi haurà un grup d'acompanyants...

—Sí, aprofitant que hem aconseguit una considerable rebaixa en el preu de l'avió força gent s'ha animat a acompanyar-nos com a turistes. De totes maneres l'única relació serà que hi anirem junts perquè allà, com és lògic, cadascú farà la seva via.

—Heu obtingut un preu molt favorable?

—A base de moure'ns per agències i més agències hem tret un bon preu. L'avió costarà unes vuitanta mil pessetes; no gosem pas dir que sigui un preu barat, però sí que ho és si es compara amb les cent quaranta mil que val a preu de tarifa.

—Quan hi aneu?

—El viatge serà del 20 de juliol al 20 d'agost; d'aquests dies aproximadament 20 seran de muntanya i 10 de turisme.

Quant a les dates semblen força bones tèdicament. Allà és hivern i no hi plou tant com a l'estiu no obstant les temperatures seran molt dures, de 36 graus al migdia passarem a 15 o 20 sota zero a la nit, i això al campament base perquè dalt del cim segurament arribaríem a menys de 30 sota zero.

—No cal dir que un dels problemes principals que deveu tenir és l'econòmic...

—Mireu, tots els que hi anem som treballadors i, per tant, una expedició d'aquest tipus vol dir un extraordinari sacrifici. Penseu que el pressupost és de 1.799.767 pessetes.

—Alguna subvenció deveu haver tingut, per això...

—Sí, alguna n'hi ha però molt petites en comparació amb el preu total. La majoria són de l'ordre de cinc mil pessetes. Ara no volem dir noms en concret perquè de memòria ens podríem equivocar però podem dir que hi ha algunes caixes i cap banc, d'aquests res.

—I la Federació?

—No res per aquí. La Federació Espanyola ha donat 600.000 pessetes a la gent del Bages per anar a l'Himalaia i encara els ha exigint que l'expedició s'anomeni «expedición española».

—Sempre que hi ha una feta esportiva espectacular es veu que hi ha empreses que hi han col·laborat a canvi d'obtenir una publicitat dels seus productes. També és el vostre cas, aquest?

—No, les empreses busquen els escaladors de primera línia com a vehicle publicitari; els modestos no devem ser prou interessants. Val a dir, no obstant, que algunes ens han proporcionat ajuda en espècie, sobretot en forma de queviures.

Molta gent opina que això de les ajudes a una cosa d'aquesta mena està totalment fora de lloc. Qui vulgui vacances que se les pagui, diuen, i aquest és un argument que, mirat fredament, no té contestació possible, però també s'ha de pensar que és l'única via perquè gent modesta com nosaltres pugui realitzar empreses d'aquesta magnitud. Per altra banda a nosaltres tampoc no ens agrada això d'anar pidolant de porta en porta, però no hi ha més remei.

—La qüestió dels permisos és un tràmit complicat?

—No, no hi ha problemes especials amb això. Tots els permisos s'han d'obtenir a Madrid a través de la Federació, i les sol·licituds les hem hagudes de presentar en castellà. Ja va ser la pròpia Federació Catalana qui ens va dir que les hi presentessim perquè si ho fèiem en català ens les tornarien.

Expedició als Andes

—Una expedició així no s'improvisa. Com va néixer la idea?

—Som un grup que fa uns vuit anys que surt plegat a la muntanya. Vam començar fent excursions de diumenge i cada vegada les hem anat ampliant més. La màxima altura que hem fet junts és el Mont Blanc.

Evidentment un grup així no es pot improvisar, no tan sols tècnicament sinó també a nivell de compenetració. Si ens venia algú de fora amb interès de participar-hi li hauríem de dir que no. Això pot fer la impressió que som un grup tancat, però és que realment no pot ser d'altra manera. A l'alta muntanya apareixen molts problemes de convivència i no ens podríem arriscar a portar algú que no coneixem prou. Per altra banda tots som conscients del perill físic que comporta tota escalada i hem de saber com poden reaccionar els que ens acompanyen en un moment difícil.

—A part d'això hi deu haver un aspecte tècnic que no deveu haver oblidat, suposem...

—Evidentment. Primer hi ha l'aspecte de la preparació física; cada quinze dies fem una sortida pel Pirineu per posar-nos en forma. El Pirineu té la limitació de la seva poca altura en front dels Andes però no tenim res més a mà.

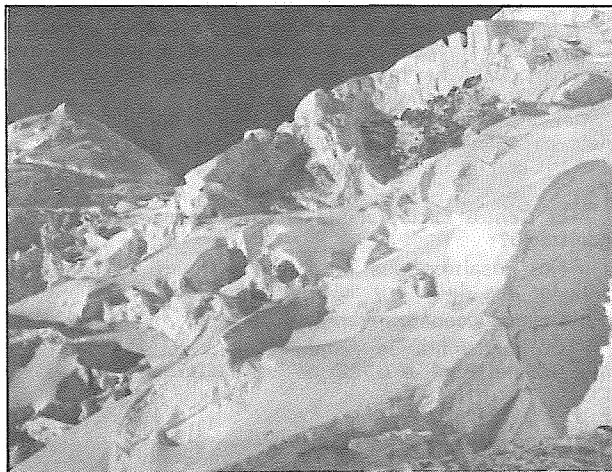
Després hi ha l'aspecte organitzatiu. Ens hem dividit en grups de treball que es van ocupant dels diferents aspectes: material de muntanya, permisos, cartografia, etc.

—Us ha estat fàcil de trobar la cartografia?

—Aquí evidentment no hi ha res. Tot el que tenim ens ho han proporcionat a l'ambaixada i a través d'altres grups que ja havien fet la mateixa escalada. Un cop allà suposem que podrem trobar el que ens falti.

—Suposem que ja sou al Perú. Quin s'el vostre pla d'acció?

—Primer farem uns dies d'aclimatació a l'altura per veure com ens respon l'organisme. Aquesta etapa la farem a la vall del Yanganugo, i la xifrem en uns deu dies, però la seva durada dependrà de com ens trobem de forma. Un cop feta l'acimatació ja anirem cap al nostre destí. Els mitjans de transport seran d'allò més variat, des d'autobusos de línia fins a camions de lloguer. L'últim

tram fins al campament base, a uns 4.800 metres, l'haurem de fer amb bèsties de càrrega.

—Tindreu algun guia local?

—Ja ho veurem sobre la marxa, però d'antuvi no està pas previst. Potser no estarà de més deixar algú de guàrdia al campament base perquè no ens trobem que quan baixem ens ho han pres tot.

—Pujareu tots fins a la màxima cota?

—Aquesta és la nostra illusió però la nostra missió serà complerta sempre i quan pugui arribar-hi una cordada de tres persones. Un cop aconseguit això es mira que hi pugui pujar tota la colla.

És molt important d'assenyalar que l'alpinisme és un esport d'equip, i que si un senyor arriba al cap d'amunt i els altres no poden, això no vol pas dir que aquell sigui el millor, ja que si ell ha pogut arribar-hi és gràcies a l'esforç i la col·laboració de tot el conjunt.

BON VIATGE!

CAN PERRIS

Heidelberg

CERVESERIA

Passeig Dr. Vich, 4

LA GARRIGA

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

NOM .....
COGNOMS .....
CARRER ..... N.º .....
POBLACIÓ .....

se subscriu per 12 números a la revista El Pou... Calent, a partir del n.º ..... i per un import de 600 ptes. Pels subscriptors de fora la població el preu serà de 700 ptes.

FORMA DE PAGAMENT:

Mitjançant taló bancari a nom de «El Pou... Calent - revista amb safareig».
Cobrament en el meu compte corrent / llibreta d'estalvis n.º .....
Del Banc / Caixa .....
Sucursal de .....
Altres formes de pagament .....
(Posi una creu a on l'interessi)

Signatura

.....
SENYOR DIRECTOR DEL BANC / CAIXA .....
SUCURSAL ..... CARRER ..... N.º .....
POBLACIÓ .....

Distingit senyor: us demano que fins nova indicació, volgueu fer efectiu l'import de la subscripció a la revista «El Pou... Calent», revista amb safareig, amb càrrec al meu compte corrent n.º .....

A la llibreta d'estalvis n.º .....

Atentament
Signatura

Si ja sou subscriptors, passeu aquest butlletí a una altra persona.

ament

Hi havia a un poble excellent
una publicació escaient
que entabanava la gent.
Tenia, però, l'alicient
de sortir mensualment.
Catalanisme conscient
i ortografia imponent.
escampava el seu talent
de levant fins a ponent
bo i posant sempre l'accent
allà on fos més convenient.
Un llapis per armament
endavant i contra el vent.
Sempre trobava el moment
per a usar el mot adient,

el que era més punyent
i causava més torment.
Ja som a l'acabament
d'aquest vers, lector amatent;
si t'has sentit impotent
per saber el que estem dient
fes-te amb el diari escaient,
la veu del poble excellent,
enganxa el cul al seient
i llegeix-lo, cor valent!
Si veus que has fet malament,
un dubte, el penediment,
una contricció fervent.
No tornis a ser dolent
i suscriu-te al Pou... Calent.

BAR-FRANKURT

Escala 1

SERVICIO DE TERRAZA

con una amplia gama de
bocadillos variados y a escoger

Servicio de horchata
Granizados de limón
Surtido de tapas variadas

Se agradece su visita

Carrer dels Til·lers, 23 - C/. Cardedeu, 1 - LA GARRIGA

RESTAURANTE

Escala 2

«EL RECÓ»

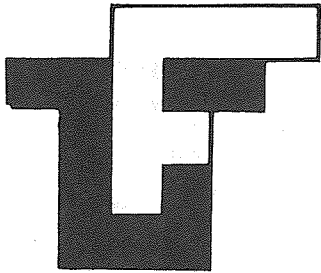
SERVICIO DE RESTAURANTE

ESCOGIDA CARTA

AMBIENTE AGRADABLE

Dirigido por Miguel Viaplana

tapissats ferran

Taller:
Ramón Pareras, 5
Tel. 871 45 75

Particular:
Tel. 871 49 43

Casa Santiveri sa.

"CAN TEY"

ALIMENTS DE RÈGIM
HERBES REMEIERES
MACROBIÒTICA

Carretera Nova, 3
Tel. 871 62 43
LA GARRIGA

SERGIO GARCIA

CALLE REQUETÉ, 4
TELÉFONO 871 44 97
LA GARRIGA

Asesoría Técnico Laboral y de la
Seguridad Social
Seguros Generales - Asuntos Diversos

AL SEU SERVEI

COMPRA-VENDA, LLOGUERS I PERMUTES:
PISOS, TORRES, LOCALS, TERRENYS I
NAUS INDUSTRIALS

C. Ntra. Sra. de la Salut, 1 (junt Església) Tels. 871 54 03 - 871 44 87 LA GARRIGA